

priorismes que topen continuament amb l'anàlisi objectiu i l'experimentació de les disciplines mèdiques. El Dret, per atansar-se a l'humanitat, baixa de les regions metafísiques i amb la fama dels seus principis, vol illuminar el camí. La medicina puja dels fons de la observació i seleva uns a l'humanitat, ensenyant-li les veritats íntimes de la realitat. Els principis metafísics del jurista i la veritat de l'observador científic, es troben front per front i no poden agermanar-se. El primer porta arrelat *in mente* el prejudici de la concepció pessimista de l'humanitat, que soisament està mancada de disciplina i de castigs, el segon es un term creient en el biològisme evolutiu i progressiu que tot no contraria a la saludable acció correccional i educadora.

Per això quan es troben actuant envers una finalitat legal el metge i l'advocat procedents de dos plans filosòfics contraposats i antitètics, tracten de dialogar i compenetrar llurs criteris no poden aconseguir-ho fins que el metge subordinat i secundari casi sempre, sacrifica dolorosament els ideals humanitaris de redempció als peus de la llei dura i implacable que no pot ésser justa i d'eficàcia social més que fent cas omís de l'anàlisi biològic del metge.

I ara que havem esboçat l'actitud mental del metge en ses intervencions legals, exposarem sucintament les activitats professionals purament legals i aquelles altres que són condicionades pel grau de responsabilitat que porten totes les activitats humanes.

En els esglaons del Palau de Justícia hi trobareu: el metge de clientela que ha escrit un certificat, un informe o una declaració, el metge acreedor que sollicita honoraris declarant amb valentia la guerra al client morós, el metge del Registre civil, ... i a dins del Palau, col·lejant amb els dignataris, els metges forenses, suprems representants de la Medicina legal prop dels Tribunals.

Demés de la mala disposició mental dels metges per encarrilar llurs activitats per la via jurídica hi ha raons de caràcter econòmic i moral que fan desviar-lo d'aquella trajectòria.

La complença per l'amic que vol eludir obligacions legals, és una font de compromisos professionals.

La temença de perdre un client o l'afany de conquerir-lo són perills constants de caure en el precipi antilegal.

Tots coneixem de sobres la facilitat amb que

el metge llura certificats de realitats dubtosíssimes. Com també la freqüència de les contradiccions entre professionals, judicant un cas patològic relacionat amb els tribunals.

I es que al metge li manca en general independència per posar la seva moral a aquella altura inaccessible als rebregaments de llur clientela.

I algunes vegades li manca també un criteri sòlid que aporti la normalitat de les relacions científico-legals.

El metge en els assumptes de caràcter jurídic està notablement interioritzat. És víctima d'un sacrifici de la seva moralitat sense compensacions econòmiques de cap mena.

Té tots els deures i no li reconeixen cap dret. En últim resultat el dret de la protesta o reclamació que no són mai ateses.

I per a solucionar els continus conflictes en què es troba fa us del dret natural i del sentit comú que li dissimulin l'ignorància del Dret positiu i fa una apel·lació a l'elasticitat dels mètodes científics per adaptar-hi aquell criteri que sense renyir amb la llei ni amb la moral perjudiqui menys els seus interessos.

En totes les activitats professionals el metge acostuma a ésser el santuari on descarreguen els clients confidències i secrets que, si rebien publicitat, caurien sobre el rigor de la llei. És de *consensus* universal i admès arreu del món l'inviolabilitat del *secret mèdic*. No obstant, els nostres Codis, exigeixen que es profani el santuari fent un manament al metge per a que traïdoni la confiança de la clientela.

El que ha estat respectat als sacerdots de totes les religions i àdhuc als advocats, per part dels legisladors, no ho ha merescut el metge.

Es un assumpte de moral professional que ha interessat la consciència dels companys més d'una vegada i ha estat discutida apassionadament en llibres i Acadèmies científiques.

Avui perden terreny els entusiastes del secret mèdic absolutament i rigurosament portat a la pràctica. El que era factible en temps del cèlebre Dr. Mata, que va definir-ho extensament, és avui inadmissible. Els moderns tractadistes de Medicina legal reconeixen que hi ha un gran sector de professionals (metges de companyies d'assegurances, benèfiques, militars, de marina, d'higiene especial, etc., etc.) que no poden respectar el secret mèdic perquè llur activitat es mou a l'imperatiu d'interessos econòmics i legals que obliguen a violar-lo.